

A large American flag is shown waving on a tall white pole against a clear, bright blue sky. The flag is positioned diagonally across the frame, with the top left corner near the top left of the image and the bottom right corner near the bottom right. The stars and stripes are clearly visible.

USA 2011

SEATTLE - SAN FRANCISCO 20.6.-6.7.2011 A PAK PĚKNÁ DOVOLENÁ

Další díl našeho společného cestování začíná.

Je 19. června 2011. Právě jsem se probudil asi po čtyřech hodinách spánku v letadle. Láhev JD je vypitá. Asi ji vypil Jirka. Mne jenom trochu bolí hlava. Ráno jsme ve čtyři hodiny opustili Křivoklát. Na letišti obvyklá diskuze na téma bedny s kolami. Zaplatili jsme nejenom avizovaných 200 Euro za kolo, ale ještě za moje a Jirkovo dalších 150 Euro za nadváhu. Doufám, že kola ještě uvidíme, za ty peníze. V Amsterdamu jsme při nasedání do letadla absolvovali malý výslech a totální scannování. Let zatím klidný, jenom mám trochu strach, aby byl Jirka před přísnými imigračními úředníky střízlivý.

20.1.2011 *PROLOG po Seattle 76 km*

Popojíždíme po Seattlu na kole. Den ne příliš bohatý na najeté kilometry, pouze 75 km, ale bezpočet zastavení u semaforu. Seattlem jsme cestovali po cyklistických stezkách, chodnicích i autobusem. Vzhledem k tomu, že Apple store byl za zátokou a přes tu vedl jenom dálniční most, nezbylo nám, než použít místní bus. Každý bus totiž má na přední kapotě rychlý upínák na tři kola. Seattle je velmi rozlehlé město v zeleni a se spoustou kopečků a zátok s mrakodrapy v centru a hned vedle nich je velká starodávna tržnice, plná ryb, zeleniny, ovoce a potulných hudebníků.

Zhruba
zasta
Apple s
v
Micro
Míst
výrob
informa
tlačítke
Te
i
krec
naje
nasc
zaplatí
si
placen
v do

Zhruba v půlce trasy jsme se zastavili v shopping mallu v Apple store plném lidí. Hned vedle byl poloprázdný Microsoft obchod. Zážitek. Místo letáku je u každého výrobku iPad s potřebnými informacemi. Na něm si přes tlačítko zavoláte prodáváče.

Ten s vámi vše vyřídí na iPhone s nadstavbou, scannerem a čtečkou kreditních karet. Výrobek najde na skladě, přinese, nascannuje a hned kartou zaplatíte. Chtěl jsem koupit i scanner, neprodávají...

Servis luxusní, kromě placení si dovedu představit v dohledné době i s našim DRS WEB playerem.

Druhou polovinu trasy jsme absolvovali po březích Lake Washington většinou mimo provoz. Pouze poslední dva kilometry byly do kopce a v horku. Nevadilo by, pokud bychom se předtím nenaprali mexickou tortilou. Porce za 9 USD je asi třikrát větší než u nás. Konstatovali jsme s Jirkou, že od zítřka jedeme na saláty. Unaveni jsme úměrně, už se těšíme, jak se opět dospíme. Časový posun je stále znát. Jeli jsme kolem spousty skleněných budov. Viděl jsem se z profilu, jsem z toho frustrován....

21.6. 1
Po krátké
psaní. P
zabití. D
dvě část
km jsme
vesměs
chodníci
Červená
spousta
kopce. V
zpět do
cíle v Ce

21.6. 1.ETAPA 116 km - Centralia

Po krátkém prospání se mohu pustit do psaní. Pánové už od půl sedmé spí jako zabítí. Dnešní etapa dlouhá 116 km měla dvě části. Protivnou a pěknou. Prvních 40 km jsme jeli od křižovatky ke křižovatce vesměs vedle čtyřproudé silnice. Buď po chodníku nebo v pruhu pro cyklisty. Červená však platila i pro nás a k tomu spousta aut. Většinou po rovině či lehce s kopce. V Tacomě jsme rychle vystoupali zpět do n.v. 100 metrů a v té vydrželi až do cíle v Centralii.

Hned jak
jsme se
všudy. D
cyklistick
překvapi
cítíme př
Uvidíme
motelu, c
rychlých
salát. Ce
drive, kte

Hned jak jsme na 45 km vjeli do lesa, ocitli jsme se na americkém venkově se vším všudy. Dvaceti pět kilometrů krásná cyklistická stezka nás velmi mile překvapila. Zatím si pochvalujeme, že se cítíme přes délku první etapy dobře. Uvidíme zítra. Bydlíme v klasickém motelu, obklopeni nejméně tuctem různých rychlých občerstvení. Vyhrála pizza a salát. Cestou překvapilo dobré kafe v Cafe drive, kterých jsme později potkali spoustu.

22.6. 2.ETAPA do Central Bay 127 km

Dnešní zápis píšu po osmihodinové šichtě a 127 km. Bydlíme v KOA kempu, rozdělali jsme oheň a pochutnali si na lehce osmahlé slanině s nechutně sladkým chlebem. Dnešní etapa za pošmourného počasí byla docela náročná. Po příjemném rozjezdu místním venkovem začaly kopečky. Žádná hrůza, ale s bagáží je každý kopec malý Grossglockner. Na padesátém kilometru jsme se občerstvili v první viditelné hospodě v etapě. Já jsem si dal výborný borůvkový Milkshake. Po přestávce jsme očekávali minimálně 300 metrové převýšení, bylo poloviční. Po něm mělo následovat pozvolné klesání do přímořské zátoky a městečka Raymond. Následovalo, ale v děsném protivětru. Opět známý problém. Ani s kopce to nejelo víc než 15 km v hodině. Já jsem při tom poslouchal protestsongy Daniela Landy.

Dohro
Raym
piver
Nako
my za
zvláš
jedno
prosti
připoj
na ná
pojed
třicet
pár kr
Tento
schov
na zít

Dohromady dost drsný zážitek. V Raymondu jsme nemohli najít hospodu s pivem. Ve srovnání je Štípa velkoměsto. Nakonec jsme našli pajzl, kde si nás fotili a my zase je. Kromě toho jak vypadal, byl zvláštní stovkami popsaných jednodolarovek po stěnách, stropěch a prostě všude. Jirka hned taky jednu připojil. Za to nám slíbili, že naši fotku dají na nástěnku na forever. Příště, až pojedeme kolem uvidíme... Posledních třicet kilometrů bylo více méně po rovině s pár krátkými kopečky. Opět v protivětru. Tentokrát jsem se nestyděl a pěkně schoval za Jirku. Ušetřil jsem spoustu sil na zítřek.

Kemping v Central Bay na malém poloostrově v zátoce Pacifiku je malý a útulný. Chatka pěkná, strohá, bez deky a prostěradla. Poprvé jdeme do spacáku. Kromě toho, že v protivětru mi to moc nejelo, se stále cítím v pohodě. Uvidíme zítra, to nás čeká jenom 75 km.

23.6

Dne
Krát
míst
Bole
směr
Cest
kilon
moř
pěkn
spou
zase
kilon
témě

23.6. 3.ETAPA Astoria - Hammont 80 km

Dnešní etapa měla být pouze 73 km, skutečná délka byla 81 km. Krátká, odpočinková. Jenom co jsem nasedl na kolo, zjistil jsem, že o místa, kde končí zadek a začínají nohy, jsem se správně nepostaral. Bolest jak puchýř na patě. Po deseti kilometrech jsem zastavil a směsice framykoinu a faktumu vše spravila. Zase jsem chytřejší. Cesta byla vesměs po rovině s pár malými kopci, jeden byl asi kilometr s šedesátimetrovým převýšením a druhý totéž, akorát na mostě. Zpočátku bylo mokro, asi v noci pršelo. Pak se udělalo docela pěkně. Jeli jsme přes 30 km kolem mořských zátok a lagun se spoustou zeleně a leknínů. Zastávka byla jedna a Jirkovi bez pasu zase nechtěli dát pivo. Téměř v závěru jsme jeli přes šest a půl kilometrů dlouhý most, který se kvůli podjíždějícím lodím vyšplhal téměř do sta metrů.

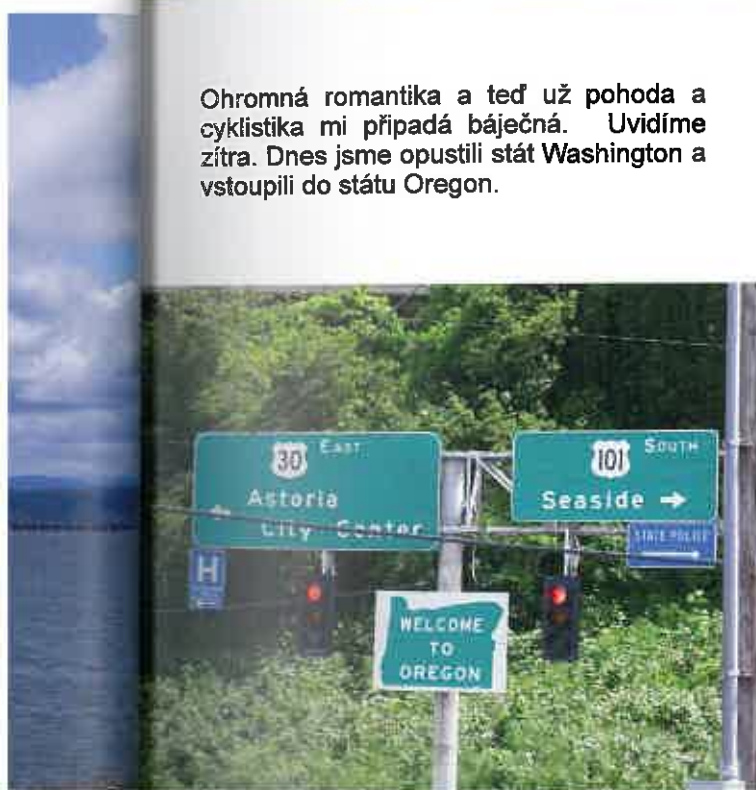
Byl přes deltu řeky Columbia a měl spousty nej. V jednom místě ho opravovali a kvůli našemu přejezdu komplet zastavili dopravu. Taktéž v tunelu si můžete pustit semafor, co upozorňuje na cyklisty uvnitř. Bydlíme ve velkém a krásném KOA campu s bazénem a vířivkou. Snad trochu pomohla uvolnit moje dnes výrazně ztuhlá stehna. Čtyři dni a čtyřista kilometrů. Už je cítím a mám pocit, že se vleču jako hlemýžď. Víím, co nás ještě čeká, takže není čas na hrdinství. Dnes vařil na ohni Jirka párky a polívku.

Ohromný
cyklistik
zítra. Dr
vstoupil

Ohromná romantika a teď už pohoda a cyklistika mi připadá báječná. Uvidíme zítra. Dnes jsme opustili stát Washington a vstoupili do státu Oregon.

Dnešní záznam píšu pohodlně uložen v motelu Red Apple Inn v městečku Tillamook čítající cca 4000 obyvatel. Na večeri byla pizza v místním bufetu. Jedna ze dvou možností v centru, kde se šlo najíst. Amerika není skutečně kulinářský zážitek. Dnešní etapa 108 km dlouhá byla pro mne o hodně příjemnější než včerejší. Bolestivá místa jsem řádně ošetřil a kolo už mi taky nevrže. Prvních 35 km bylo po dešti a po rovině. Trošku jsme zabloudili, naivně jsme se domnívali, že Oregon coast cycle route je něco jiného než speciální pruh na silnici. Po 35 km jsme si dali první pauzu u místního espresa. Jsou to maličké domečky, kde si řidiči dávají výborné kafe. I přes to, že jsme doposud minuli asi víc Mc Donaldu, než je v Evropě, má stále toto malé podnikání místo na slunci.

Pak
nich
može
norm
jezd
spoj
dřev
pob
stou
vyhl
Po s
rovin
po v
zast
vypa
resta
dal
Hon
kou
Cest
Hon
dnes
šlap
užil
snac
třet
sebo
hub
ener
metr

Pak začaly kopečky a po nich krásná vesnička u moře. Je velký rozdíl mezi normální vesnicí a tou, kam jezdí turisté. Jediné, co je spojuje je, že je vše ze dřeva. Následovala cesta po pobřeží a doposud nejdelší stoupání s krásnou vyhlídkou na pacifické pláže. Po sjezdu cca 40 km po rovině a posledních 20 km po větru. Ještě jsme se zastavili v zvenku nevábne vypadající mexické restauraci na pití. Já jsem si dal pivo Bohemia. Platil Honza, má dnes svátek, koupili jsme mu lihový vaříč. Cestou jsem obdržel sms od Honzy, jak mu šel božsky dnes golf. Hned mi to šlapalo líp a konec jsem si užil. Fyzicky se cítím ok a snad už mám standardně třetí nepříjemný den za sebou. Cítím, že začínám hubnout, to mi vždy dodá energii. Najeto 108 km a 860 metrů do výšky.

25.6. 5.ETAPA Sobota do Newport 126 km

Dnes 125 km a 1000 m převýšení. Poprvé jsem měl pocit, že nevezu jenom Hegmonovo břicho, ale celého Hegmona. Kromě již zmiňovaného problému se sedací částí jsem v pohodě. Dnešní den jsme odjížděli z městečka, kde se mělo konat rodeo a s tím související slavnosti. Už od rána přijížděli k hlavní cestě místní občané a stavěli si rozkládací židličky, to asi, aby pak lépe viděli. Přijeli, rozložili židle a odjeli. Vyjeli jsme na prázdnou 101. Mírně zvlněný terén. Pak nás cyklistické značení odvedlo na vedlejší silnici a k oceánu do pěkného městečka Pacific City na kafe. Vzápětí asi pětakilometrové stoupání zase po vedlejší silnici krásným hustým lesem s občasnými samotami. Po sjezdu zase zpět na teď už frekventovanou 101 do Lincoln City, kde jsme shlédli sobotní festival draků. Kromě obrovských draků jsme viděli tanec draků na hudbu. Vítr naštěstí foukal tím směrem, co jsme jeli.

Následujících dvacet km nic moc, buď jsme jeli zástavbou nebo po nudné čtyřproudovce, samozřejmě se speciálním pruhem pro kola. Dost aut, to nemám rád i když řidiči jsou extrémně ohleduplní a spousta značek je upozorňuje na sdílení silnice s cyklisty. Po dojezdovém pívě 25 km před cílem v Newportu nás svedla cyklistická značka na historickou 101 bez aut. Super, jenom zase cca 3 km do kopce, pak s kopce a houpáčkou až do motelu. Vytipovaný motel byl obsazený, ale v druhém jsme za 71 dolarů dostali každý širokou postel. Luxus. Ještě jsem zapomněl. Od včerejška jsme minuli již několik překrásných golfových hřišť a jeden míček na silnici (už rozumím, že lze odpálit i dozadu). Momentálně sedíme v čínské restauraci, kde číšnice má hrozně špinavé tričko a chybí ji zuby, ale je pravá Číňanka.

Jsm
Hon
tak
80 k
metr
hou
kopa
poča
do b
přeje
kilon
lese
boła
dals
zast
kaf
skvě
nest
navi
na út
píse
těž s

Jsme ve Florencii nebo lépe Florence. Honza tam chtěl v létě s profesorkou jet, tak už má splněno. Dnes oddychových 80 km po rovině, ale s více než 600 metry převýšení. Celou dobu typická houpačka po pobřeží s dvěma táhlejšími kopci. Už nezdržuji. Buď jsem se zbavil počáteční chřipky nebo mi jde míň krve do břicha a víc do nohou. Začali jsme přejezdem krásného mostu a pak třicet kilometrů nuda po absolutně rovné silnici lesem. Nuda znamená šlapat, myslet na bolavá místa a poslouchat muziku. Za dalším mostem jsme se asi na 35 km zastavili v malém městečku na výborné kafe. Místní malá espresa mají skutečně skvělou nabídku, Starbuck by se nestyděl. Pak začala krásná příroda a navíc s minimálním provozem. Pohledy na útesy, rozsáhlé pláže i vnitrozemské písečné duny v kombinaci s pralesem též stály za to.

Navíc táhla stoupání a sjezdy jsou pro mně lepší než kraťasy (krátké vlny nahoru dolů). Závěr etapy byl ve stylové restauraci na téma automobil a opravdu vynikající hamburger byl pěknou tečkou za nedělní lehčí etapou. Bydlíme opět v motelu, dnes s Jirkou na jedné queenbed, takže uvidíme, jak se vyspíme na zítřek. Kromě přírody byli dnes k vidění první lvouni. Celou cestu myslím na zítřejší Honzovu zkoušku z češtiny a držím mu moc a moc palce.

27.6. 7.ETAPA do Coos Bay 77 km

Lehce jsem si po večeri schrupnul a mohu začít psát. 77 km etapa do Coos Bay měla několik nej. Nejkratší, nejhorší počasí, nejmíň zajímavosti, největší kopr (k..... odpor k práci), nejdražší, ale nejpěknější ubytování v motelu M8, nejdražší večeře (platil Jirka), největší pivo ze zavařeninové sklenice. Nejšpinavější podlaha v hospodě, házeli se na ni slupky od sněžených buráků. Cesta byla prakticky pořád rovná lesem a zase houpačka s dvěma táhlými stoupáními. Od začátku je vidět kam jedete. Cestou jeden view point, ale byla mlha a nic moc nebylo vidět.

Ani jedna budka s výborným kafem, takže jsme se na 30. km zastavili na klasické americké z termosky. Coss Bay není romantická zátoka, ale průmyslové patnáctitisícové město, před kterým byl pěkný památník veteránům novodobých válek a opět krásný most. Zítra pojedeme značný kus cesty mimo hlavní 101, tak snad něco zajímavého uvidíme. Dnes jsem vyjžděl lehce nevyspalý, včera jsem čekal na zprávy o Honzové zkoušce z češtiny. Dopadla báječně. Stav těla setrvalý, dnes zkusím Honzovu propolisovou mast. Díky tomu, že jsme přijeli již před třetí, jsme ujeli dešti. Celý den bylo maximálně 16 stupňů.

28.6. 8.ETAPA do Langlois 80 km

80 km do KOA kempu kousek za městečkem **Langlois**. Mělo pršet, nepršelo. Měly být kopečky, byly. Jeli jsme skoro pořád mimo hlavní 101 a hned v první polovině kopečky. Něco jako kolem Berounky. Za prvních 30 km jsme měli nastoupáno 400 metru. To jsou parametry tras kolem Berounky. Asi na 50 km jsme se zastavili v kouzelném přímořském městečku Bandon na občerstvení. Následovalo několik pohledů na přímořské skály a kamenné útvary. Pak už zase standardní houpačka. Na závěr asi pět kilometrů před kempem jsme se zastavili v místní vesnické sámošce na pivo a hot dog. Byl úplně jiný než v Ikei a výborný. Kemp je malý, ale s vířivkou. Snad mi pomůže. Jdeme hned spát, zítra vstáváme v šest. Dnes poprvé vaří plukovník na darovaném lihovém vaříči. Zítra by jsme měli přejet hranice Oregon-Californie.

29.6. 9.ETAPA do Crescent City 141 km

Jsme v Californii. Po 141 km, 1200 metrech převýšení a já osmi a půl hodinách šlapání. Plukovník zase v noci mluvil, ale už neříkal k...a, jako včera. Dnes má v KOA campu oddělenou místnost, tak si může říkat, co chce. Ráno jsme o půl osmé vyráželi za dosti pošmourného počasí. Zvolil jsem strategii "nechci vědět kolik mám ujeté" a poprvé jsem si tachometr přepnul ne na ujeté kilometry, ale na výškový profil trasy. Na první zastávce v Golden Bay jsem byl překvapen, první pohled na tachometr a ejhle 60 km. Kromě spousty sice pozvolných, ale vydatných stoupání, nejdelší 220 m a 7 km jsme absolvovali spoustu pacifických vyhlídek. Snad aspoň něco je vyfoceno a nafilmováno. V nejdelším stoupání jsem se udržel u plukovníka, udělalo mi to fakt radost. Druhá zastávka byla na 107 km v Brookings a místním Mc Donalds. Jahodový a ovocný koktejl byl trochu studený, ale sil dodal.

Pít pivo uprostřed etapy už se bojíme. Ubírá to sílu. Californie nás přivítala celní kontrolou, která nám věnovala mapku. Pak to bylo 30 km po rovině. Dvakrát jsme dnes stáli, kvůli opravě silnice. Ceduli Stop Slow obsluhovaly docela pěkné holky. U jedné se nás sešlo cyklistů šest, starší paní z Montrealu a dva borci z Irska. Ty jsme v předešlém kopci hravě předjeli. Pustili nás jako poslední a protijedoucí pruh musel počkat až dojedeme. V KOA campu plukovník uvařil na svém zánovním lihovém vařiči výborné těstoviny a ohřáli jsme si i fazole, které Jirka vezl už asi šest dní. Pivo bylo. V následujících dvou etapách máme ujet o něco málo víc než dnes. Do SF je to po cyklistické Pacific bike route 415 mil. Máme ujet přes 1000 km.

30.6

Jsm
stop
Celke
pohoc
násle
lese
jsem
čekal
Vzáp
výstup
výsko
asi 30
žadný

30.6. 10. ETAPA do Trinidadu 107 km

Jsmo v **Trinidadu**, městečku s 350 obyvateli a nadmořské výšce 175 stop. V Californii jsou tyto informace vždy na ceduli se jménem obce. Celkem 108 km a 1200 metru převýšení. Dnes po prvních pohodových 15 km z kempu do Crescent City a průjezd městem následovalo první stoupání. 8 km a 400 m převýšení v Red wood lese. Jsou tady dva druhy stromů tenčí *red wood* a *sekvoje*. Stoupání jsem zvládl v pohodě, udržel jsem se u plukovníka. Jirka na nás čekal asi 10 minut. Sjezd ohromný s krásnými pohledy na pobřeží. Vzápětí jsme se stavili v restauraci na pití a měl následovat další výstup. Následoval asi po desetakilometrové rovince. Prvních 150 výškových metrů po široké 101 s minimálním provozem a pak až do asi 300 metrů nad mořem státním parkem Red Wood. Provoz žádný, les a sekvoje úžasné.

Sjezd, který měl snad 10 km (na tachometr už se nedívám) jsme si s Jirkou užili. Na závěr bonbonek. V lese hrál nějaký člověk na klavír. Cestuje s ním po státech a hraje na různých místech. Moc si pochvaloval akustiku sekvojového lesa. Pod dojmem všech zážitků jsme se rozhodli jet o cca 20 km dále, než byl plán. Bohužel to nebyla rovina, ale zase nahoru, dolů. Měl jsem toho dost, ale je to o psychice. 10 km před cílem jsem přestal hrát unaveného a šlápl jsem. Najednou to šlo a vše až do konce etapy krásně uteklo a hoši měli co dělat aby mi stačili. Jsme po večeri v místní hospodě (úroveň stravování hrozná) fisch and chips a pár pivíček. Spíme zvenku v děsné, ale uvnitř pěkné chatce za 71 USD uprostřed sekvojového lesa. Cítím se dobře, trochu mi odcházely nohy (nebo nohopsychika), uvidíme zítra.

1.7.

Krom
roll o
ráno
Uvěd
prodl
nezá
obsa
zajist
parke
První
práz
země
po m

1.7. 11.ETAPA do Scotie 83 km.

Kromě včerejší pracovní paniky týkající se roll outu v Nay a pár telefonátům zavládla ráno další, malá, ale významná panika. Uvědomili jsme si, že Američané mají prodloužený weekend. V pondělí je Den nezávislosti a většina motelů je obsazených. Dnes jsme vsadili na jistotu a zajistili si ubytování ještě před národním parkem, kterým bychom měli zítra jet. Prvních 10 km po rovině nebo s kopce po prázdné 101. Pak jsme zahnuli do zemědělské oblasti u města Eureka a jeli po místních okreskách.

Kvalita stejná jako u nás, absolutní rovina, bezvětrí, nulový provoz, konec světa. Po přejezdu třech mostů jsme si dali kafe v Eureka. Pak 40 km po silnici s výrazně lepšími parametry než D1. Přijeli jsme po třetí. Dost času na relaxaci a výborný salát. Bydlíme v krásném hotelu, který byl dříve ubytovnou pro dřevorubce a pracovníky místní velkánské pily.

2.7. 12. ETAPA do Benbow 75 km

Včera jsme strávili s Jirkou skoro dvě hodiny zajišťováním (hlavní telefonista byl Jirka) noclehu na následující tři dny. Docela honička, ale máme.

Jenom za ně dáme totéž, co za předchozích 10 dní. Ráno po snídani z místního supermarketu jsme vyrazili na krátkou 76 km etapu. Asi po 10 km jsme opustili poloprázdnou 101 a zahnuli na silnici 254 do Redwood state parku. Čtyřicet kilometrů krásným sekvojovým lesem s visitor centrem a všemu co k parku patří. Minimum stoupání jenom krásný les s obrovskými stromy. Po krátké zastávce v místním Salonu v Miers Flat, pěkně zaplivaném, jsme se napojili na 101 zpět. V závěru dvě cca tříkilometrová stoupání na široké silnici bez zatáček (je od začátku vidět konec) a hlavně v 36 stupňovém vedru. Bydlíme v krásném hotýlku, jak z filmu Dirty dancing, momentálně usrkáváme pivo a vůbec nevíme, co budeme jíst. Nakonec jsme se najedli z občerstvení, co bylo k mání v baru, sýry a ovoce.

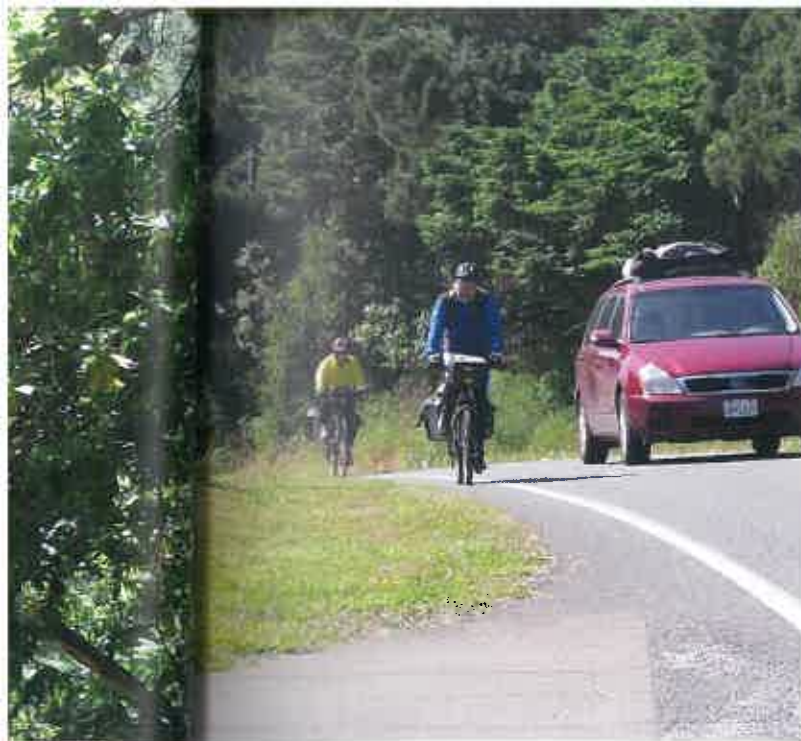

Hotel luxusní s lahví portského na uvítání
na pokoji (pak nám za ni strhli 20 USD).

3.7. 1.

Dnes js
Eureco
luxusné
a bez p
1450 m
kopci
silnici C
si proje
a 350 m
sjezdu
sešio š
charakt
10 km j
NZ, po

3.7. 13. ETAPA do Ford Bragg 106 km

Dnes jsme dojeli do **Ford Bragg**, největšího města mezi SF a Eureka na západním pobřeží s cca 6000 obyvateli. Dnes bydlíme luxusně, plukovník v samostatném pokoji. Je to taky za luxusní cenu a bez portského na pokoji jako včera. Dnes jsme si hrábli 106 km a 1450 m převýšení. Po prvních kratších či delších, ale pozvolných kopcích a 35 km proti proudu krásné řeky Ell jsme zahnuli ze 101 na silnici C1. Předtím jsme si ještě dali snídani v Confusing hill a stačili si projet další sekvojový lesík. Po krátkém sjezdu cca 7 km stoupání a 350 metru převýšení. Nebylo poslední. Po krásném a dlouhém sjezdu nás čekalo další čtyřkilometrové stoupání. Nahoře se nás sešlo šest cyklistů a v různých řečech zněla tatáž slova, charakterizující kopec. Bylo horko a došla nám voda. Po dalších asi 10 km jsme dorazili do vesnice Westport. Stejně jméno jako Ioni na NZ, pouze menší, pár dřevěných baráků a jeden obchod.

Opět se zde sešlo několik unavených cyklistů z různých koutů světa. Zahnali jsme žízeň mlékem a Dr.Pepperem, a pokračovali nahoru a dolů až do Ford Bragg. Stoupání už jsou krátká a pohledy na moře úchvatné. Plukovník s Jirkou jedou jako dráha a já se za nimi smolím vlastním tempem, občas musí počkat. Práce však odvádím nejvíc a už jsem přesunul minimálně 150 kg váhy (já, kolo, bagáž) nejméně 1300 km.

4.7.

Po vy
počat
a nav
30 km
řidiči j
opravi
jet. Za
Dnešr
kopec
První
mraky
Zasta
naučil
měli v

4.7. 14. ETAPA Den nezávislosti. 96 km

Po výborné snídani jsme vyjeli z Ford Brag asi o půl desáté. Z počátku byla silnice C1 dost frekventovaná, ale řidiči jsou ohleduplní a navíc je k ohleduplnosti k cyklistům nabádá spousta cedulek. Po 30 km však většina zahnula směr vnitrozemí a byl klid. Navíc někteří řidiči jedou za ploužícím cyklistou do kopce neuvěřitelně dlouho, až opravdu nevidí hodně před sebe. Párkrát jsem s kola slezl, ať mohou jet. Za mnou jedoucí plukovník však nepochopil. Tak jeli dál za ním. Dnešní cíl byl v Gualala po 96 km a 1200 metrech převýšení. Žádný kopec nebyl delší než dva kilometry, ale bylo jich minimálně 30. Prvních 60 kilometru jsme jeli počasím jak ve Skotsku. Mlha, nízké mraky a vítr. Vítr byl naštěstí milosrdný a foukal správným směrem. Zastavili jsme se asi v půlce ve vesničce Elb. Pana v obchodě jsme naučili česky Happy New Year. Už to umí ve 45 jazycích. V obchodě měli výběr jako v Jednotě na Křivoklátě za komunistů.

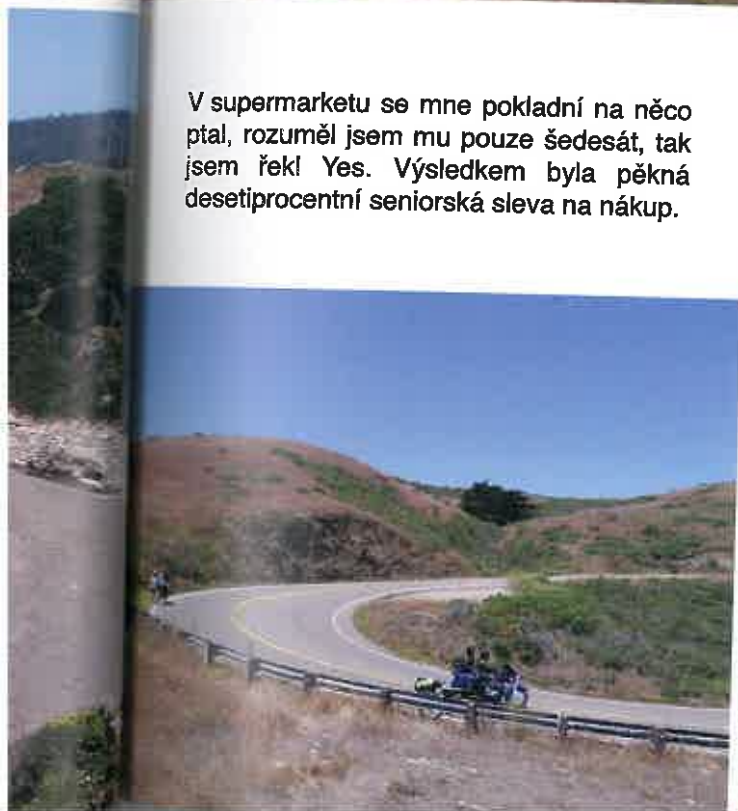

stoupání, takže dobře, že jsme se nenaprali (mléko, banán, sardinky). Nahoru a dolů až do konce. Opět jsme viděli spousty krásných mořských útesů. Příroda je stále jižnější a tráva sušší, vesnice vypadají jako rekreační oblasti. Dnes jsem se moc těšil na konec. Byla mi zima, tak jsem si vzal dlouhé kalhoty. Nohy už dávají najevo, že toho mají plné zuby. V závěru večere v mexickém bufetu v místním supermarketu. Questila a pivo ze samošky, úžasný zážitek. Kultura stravování děsná. Vedle gigantická Američanka mezi tím dala tři velké plátky pizzy a obrovskou zmrzlinu. V supermarketu prodávají často chlapi a evidentně se nestydí. Není tu telefonní signál.

V supermarketu se mne pokladní na něco ptal, rozuměl jsem mu pouze šedesát, tak jsem řekl Yes. Výsledkem byla pěkná desetiprocentní seniorská sleva na nákup.

5.7. 15 ETAPA do Bodega Bay 79 km

Ráno jsme posnídali v motelu a vyjeli asi o půl desáté. Celou cestu jsme se míjeli s Němcem, který jede od 6. května z NY bez jediného dne zastávky. On i jeho zavazadla vypadali už dost ošuměle, na druhé straně jsme proti němu pěkní žabaři. Ze začátku pozvolná stoupání i klesání v borových lesích. Docela teplo. Občas výhled na oceán. První přestávku jsme udělali ve vesnici čítající tři domy. Z toho byl jeden obchod. Pěkně na sluníčku jsme se občerstvili a pokecali s Němcem. Místní občan nám stačil sdělit, že nás čekají pěkné kopečky. Čekaly, ale byla to pohoda. Serpentina i táhlá stoupání nad oceánem. Pohledy jako z letadla. Lítala kolem spousta orlů, dali se zblízka za jízdy pozorovat. Po sjezdu s kopců jsme se zastavili na kafe v pěkné zátocě v městečku Jenner. Plukovník se nám ztratil, ujel. Našli jsme ho až po 15 km.

Dostal
pokud
křižova
stoupár
zatačka
nějaký
k tomu
dnešní
Californ
velké vl
lidi. Mot
Nevířila
točil hor
bohužel
posledn

Dostal důtku s varováním, za nedodržení základních pravidel. A - pokud je vesnice (po 30-50 km), ptám se, zda se nezastavuje. B - na křižovatce se vždy čeká. Pak už následovalo pouze jedno delší stoupání a spousta stoosmdesátistupňových zatáček. Před zatáčkou s kopce a za ní do kopce. To vždy, když do oceánu tekli nějaký potok. Oblast se jeví jako rekreační. Většina dřevěných domů k tomu asi slouží, některé jsou neuvěřitelné kreatury. První polovina dnešní etapy připomínala faunu francouzského středomoří. Závěr už Californie. Cesta cca 30 metrů nad mořskými útesy, rozsáhlé pláže, velké vlny a dokonce čtyři surfaři. Na plážích se pohybuje spousta lidí. Motel jsme našli až za Bodga Bay a dokonce s vířivkou. Nevěřila, ale voda byla teplá. Na břehu zátoky, kde jsme ubytováni se točil horor Alfreda Hickoka Ptáci. Na večeri fish and chips, výborné, bohužel smažené a pivo z láhve velikosti láhve vína. Zítra nás čeká poslední etapa 110 km.

Dohodli jsme se, že vyjedeme nejpozději v 8 hodin. Uvidíme. Dnes mám malé výročí. Od prvního října 2010 jsem najel přes 3000 km z toho 1558 od 20.6. 2011.

6.7.2011

Můj milý
pohodlné
zamlžené
první vel
První čtv
Kromě ja
byla klasi
Maximáln
ptáku a m
startu. Ta
zastavili
odkládali
máme v
metrů, na

6.7.2011 16. Etapa do San Francisca 118 km

Můj milý deníčku. Je čas na poslední záznam. Piš ho až den poté v pohodlné ležící poloze. Včerejší 118 km etapa začala v zcela zamižené a studené zátoce Bodega Bay. Stačilo však vystoupat první velmi mírné, ale tříkilometrové stoupání a byli jsme na sluníčku. První čtvrtinu etapy jsme jeli zemědělskou krajinou nahoru a dolů. Kromě jednoho kopce pohoda. Pak jsme sjeli k dlouhé zátoce, kde byla klasická cesta kolem vody. U potoka dolů a za potokem nahoru. Maximálně však třicetimetrová převýšení. Pozorovali jsme spoustu ptáku a minuli ústříčí farmu. První zastávka byla ve vesnici 50 km po startu. Ta už měla výletnický nádech. V hospodě-baru, kde jsme se zastavili měli Plzeň v třetinkách, navštívil ji princ Charles, zbraně se odkládali u baru a barmanka kasírovala na sto let staré pokladně, co máme v Datecu na demu. V tu chvíli jsme měli nastoupáno 850 metrů, naštěstí jsme netušili, že nás ještě 650 m čeká.

Zanedlouho po vesnici následoval první kopec. Asi za deset kilometrů jsme sjeli k laguně, kolem níž vedla absolutně rovná cesta. Doufali jsme, že tak bude až do konce. Ještě jsme se stihli posílit Milkshakem a Dr. Pepprem, našim oblíbeným nápojem. Přijeli jsme k moři, kde nás překvapila převalující se mlha. Stoupání, první, druhé, třetí. Vždy úplně nahoru (160-190 m) a pak zase dolů až k mořské hladině. Poslední bylo nejdelší, ale nejkrásnější. Už bylo ve vnitrozemí a viděli jsme kam jedeme.

Navíc tam
v jednosn
dotazy od
Navíc se
silničkách
Po sjezd
člověk po
už se pom
co jsme z
jedna zas
jedeme n

Navíc tam opravovali cestu, takže jedouce v jednosměrné koloně, jsme odpovídali na dotazy odkud jsme, kam jedeme atd. Navíc se začali množit cyklisti na silničkách, kteří se kolem nás jen mihali. Po sjezdu na předměstí SF nám dobrý člověk poradil kudy na cyklostezku. Po té už se pohybovaly desítky cyklistů. První, co jsme ze SF viděli byl Alcatraz. Ještě jedna zastávka na pivo na nábřeží a jedeme na Golden Gate.

Bohužel jsme nenásledovali nás předjíždějící cyklisty, ale cedulky a sjeli opět k moři. A tu jsme ho uviděli. GG byl sto metů nad námi. Vyškrábali jsme se k němu v děsném protivětru - vichřici. Následoval přejezd po chodníku plném chodců a cyklistů. Mlha, vítr, docela dramatické. Sjezd k moři a asi čtyři kilometry a byli jsme v cíli Fishermans wharf Pier 39. Lachtani už jenom tři, lidi spousta, zima, vítr a je to. Vítězné fotografie a malá chvilka opravdového štěstí. První Češi, na které jsme narazili, byli z Vizovic a dali se s námi do řeči. Pan byl hrubšího ražení, hned ti tykal a slovník byl též tvrdší. Mohli si nás vyfotografovat a nafilmovat. Když se dozvěděl, že jsme ze Zlína, konstatoval k... to dokážou jenom Valaši (nevěděl, že z Křivokláta a Liberce). Následovalo pět kilometrů nahoru a dolů k hotelu. Hotel nic moc.

Po krátké hygieně jsme si dali večer v prázdné a nic moc italské restauraci, která neměla licenci na alkohol. Už to vypadalo, že ani nezapijeme cíl. Našli jsme likershop a zařadili mezi nakupující pobudy. JD jsme donesli v papírovém pytlíku a zdolali v leže, přijímali pochvalné sms a skutečně neměli problém. Nemusíme zítra na kolo.

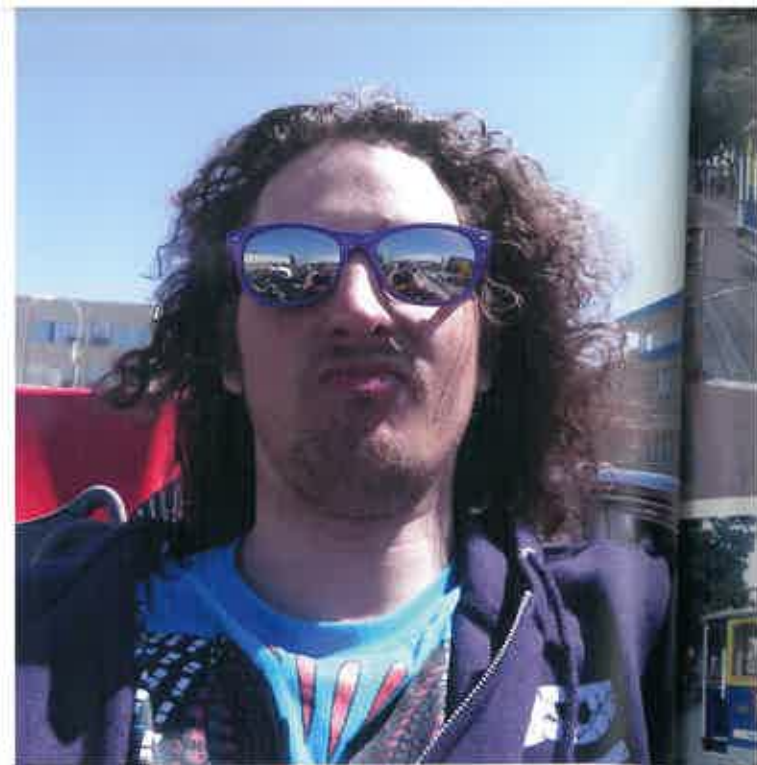

Ty
jsn
pa
cel
mo
jsn
na
Vzi
pre
Vid
Ves
film
ohle

Tyto zápisky jsou jenom střípkem těch tisíce drobností a pocitů, které jsme si zažili. Jirka a Honza byli opět skvělí společníci. V teamu panovala absolutní pohoda a harmonie. Jirka skvěle odnavigoval celou cestu. Bylo potřeba, protože na rozdíl od Oregonu v Californii moc cedulek kudy následovat Pacific Cost Bike road není. Celkem jsme najeli 1673 km, já jsem v sedle strávil 105 hodin, nastoupali 14.5 km a já jel 16 km průměrnou rychlostí. Vzhledem k délce trasy, kopečkům hlavně v Californii, 17 dnům bez přestávky v sedle, to byla s Jirkou sportovně nejvydatnější expedice. Viděli jsme spoustu krásné přírody a normální americké civilizace. Vesnice, města, městečka, vše ze dřeva. Úplně jiná Amerika než ve filmech. Prostá a z pohledu Evropana chudá. Lidé příjemní a ohleduplní. Totéž nezbývá než konstatovat o řidičích.

Naštěstí až na výjimky jsme jezdili v minimálním provozu nebo byla k dispozici široká krajnice. X krát se stalo, že se auta za námi ploužila do kopce a nepředjela nás, dokud jsme nedali pokyn či nebylo vidět široko daleko. Na většině silnic je totiž dvojitá čára. I tak to byla po celou cestu moje největší starost, aby se někomu něco nestalo. Za celou dobu jsme neviděli ani malou havárii. K mé fyzice. Kromě standardního problému s odřenými třísly jsem zvládl celou cestu v pohodě (to není o hlavě, ale těle). Až poslední den mne v noci bolela pravá hýždě a kyčel. Byl jsem nejpomalejší, ale v závěru už jsem většinou plukovníkovi stačil. Jirka je v jízdě do kopce jiná kategorie. Naučil se jezdit švihem. Moje silové pojetí cyklistiky s brašnami mně nutí stále šetřit síly. Hlava, vyčištěná. Naučil jsem se nesledovat tachometr, přepnul jsem ho na výškový profil. Na druhé straně jsem ujetou vzdálenost dokázal dost přesně odhadnout.

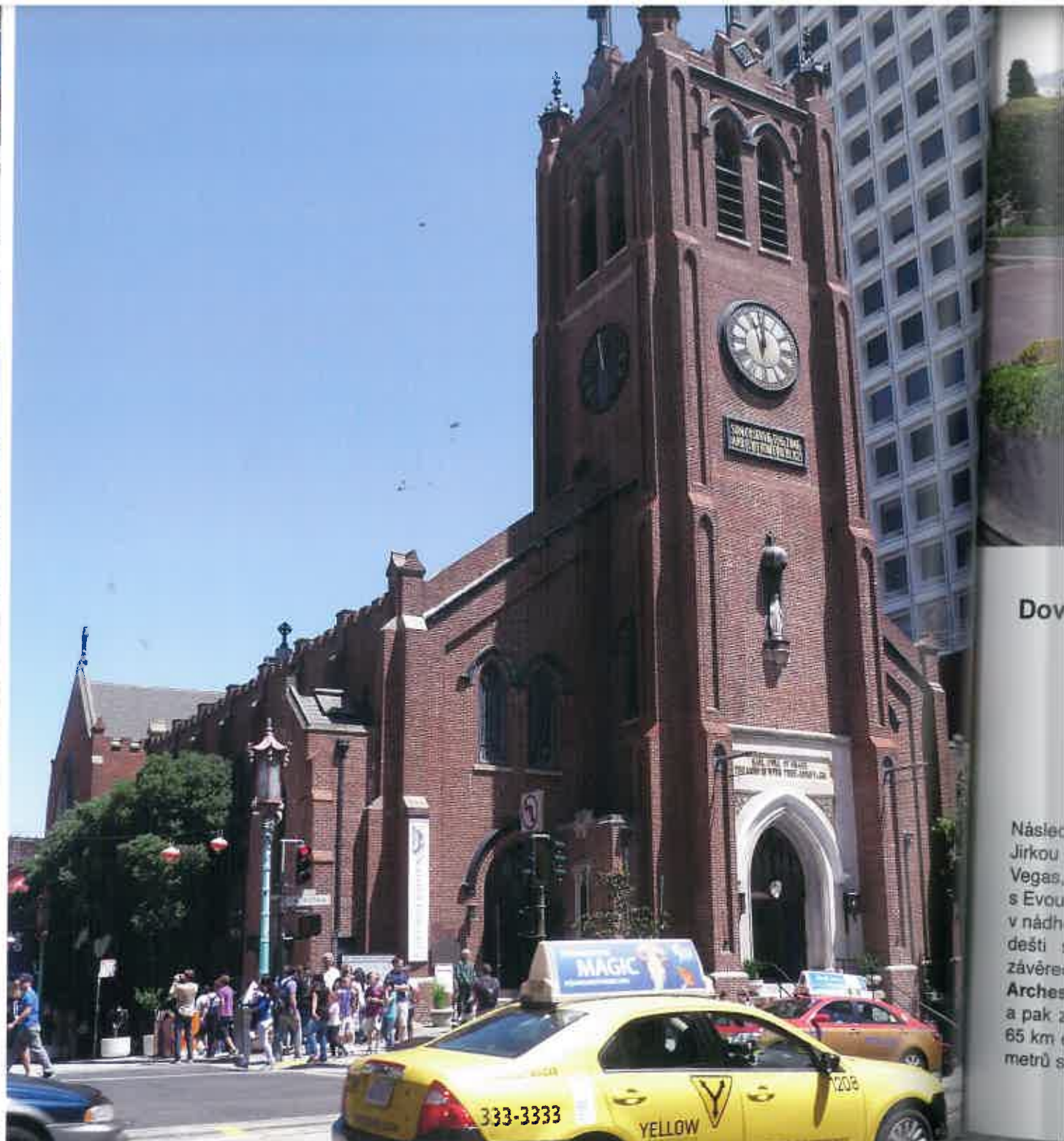

Ne
tríc
do
Pot
Ako
ned

Nejhorší jsou první metry a kilometry. Po třicátém je už více méně jedno, kolik je to do cíle, důležité je dojet v rozumnou dobu. Posední dvě etapy jsem řešil, co příště. Akceptovatelný nápad mám, ale ještě si ho nechám pro sebe....

Dov

Násled
Jirkou
Vegas,
s Evou
v nádh
dešti
závěre
Arche
a pak
65 km
metrů s

Dovolená

Následovali další tři krásné týdny společně s Evou, malým Honzou, Jirkou a jeho Evčou. Viděli jsme spoustu krásné přírody, bláznivé Las Vegas, ujeli 5250 km autem a do tohoto deníčku patří, že společně s Evou našlapali dalších 300 km. Jeli jsme kousek po **Route 66** v nádherném kovbojském městečku **Williams**, šlapali v bouřce a dešti směrem ke **Gran Canyonu**, ujeli 60 km v kopcích se závěrečným 600 metrovým klesáním v **NP Zion**, projeli komplet **NP Arches** v 38-44 stupňovém vedru a s 1000 m převýšením, vyšlapali a pak zase sjeli 20 km kopec do **NP Mesa Verde** a na závěr si dali 65 km etapu v **NP Rocky Mountains** v nadmořské výšce 2150-2888 metrů s nejvyšším bodem u Medvědího jezera.

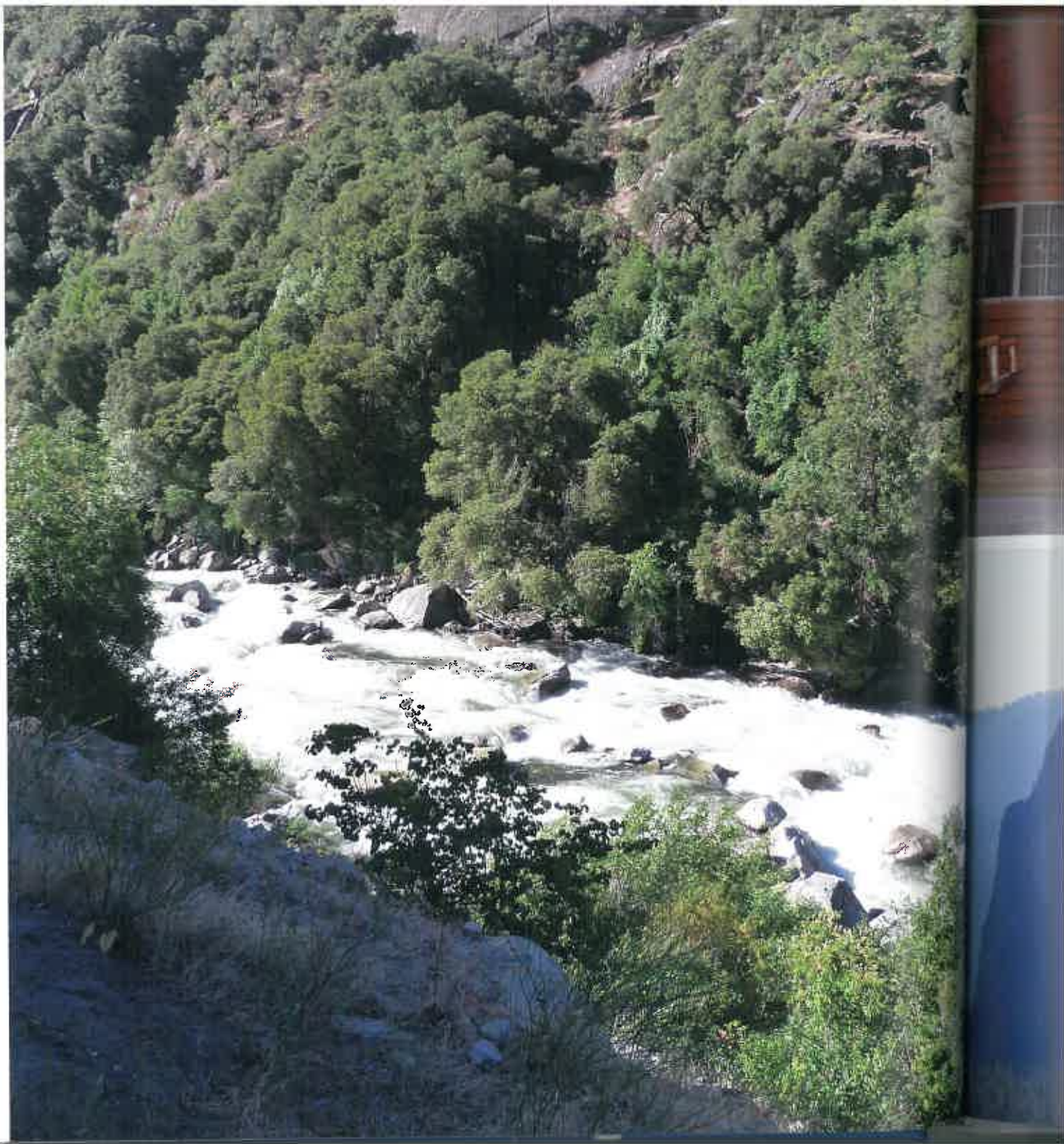

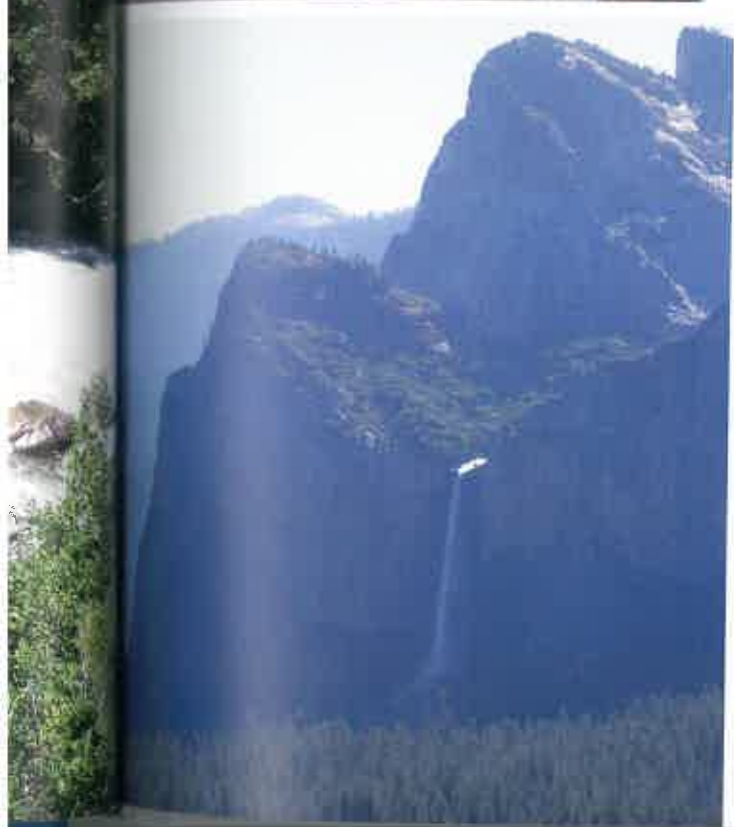

Popsat, jak vše bylo krásné a zajímavé, včetně skvělé atmosféry a lidí made in USA není na deníček, ale knihu nebo aspoň na film, který snad do Vánoc dokončím.

Všem zúčastněným děkuji za skvělou společnost a dovolím si zakončit citátem, který tak rád opakuji všude, kde se mi líbí:

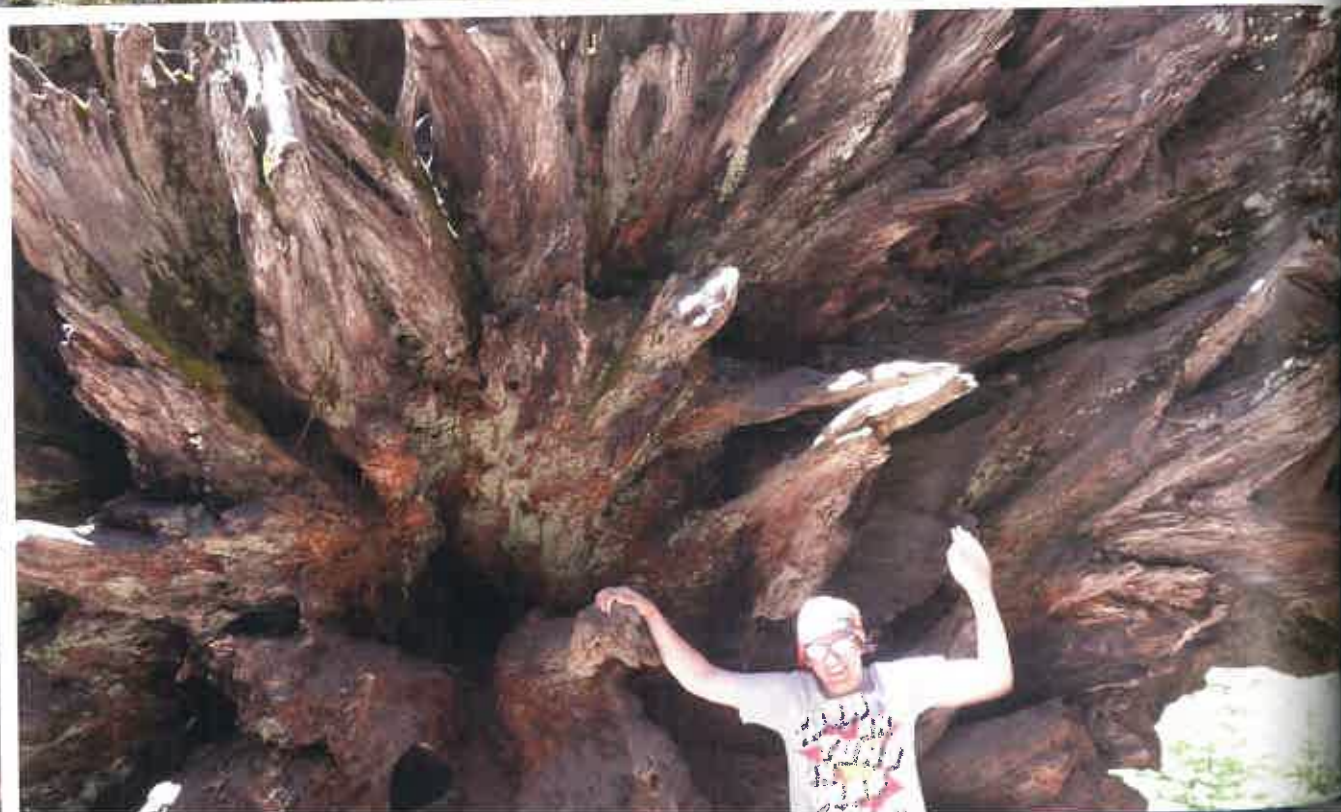
„Tohle by nám k.... komunistické nedopřáli a kdybychom se jich nezbavili, tak jsme nikdy nezažili“

Yosemite National Park

Mammoth Lake

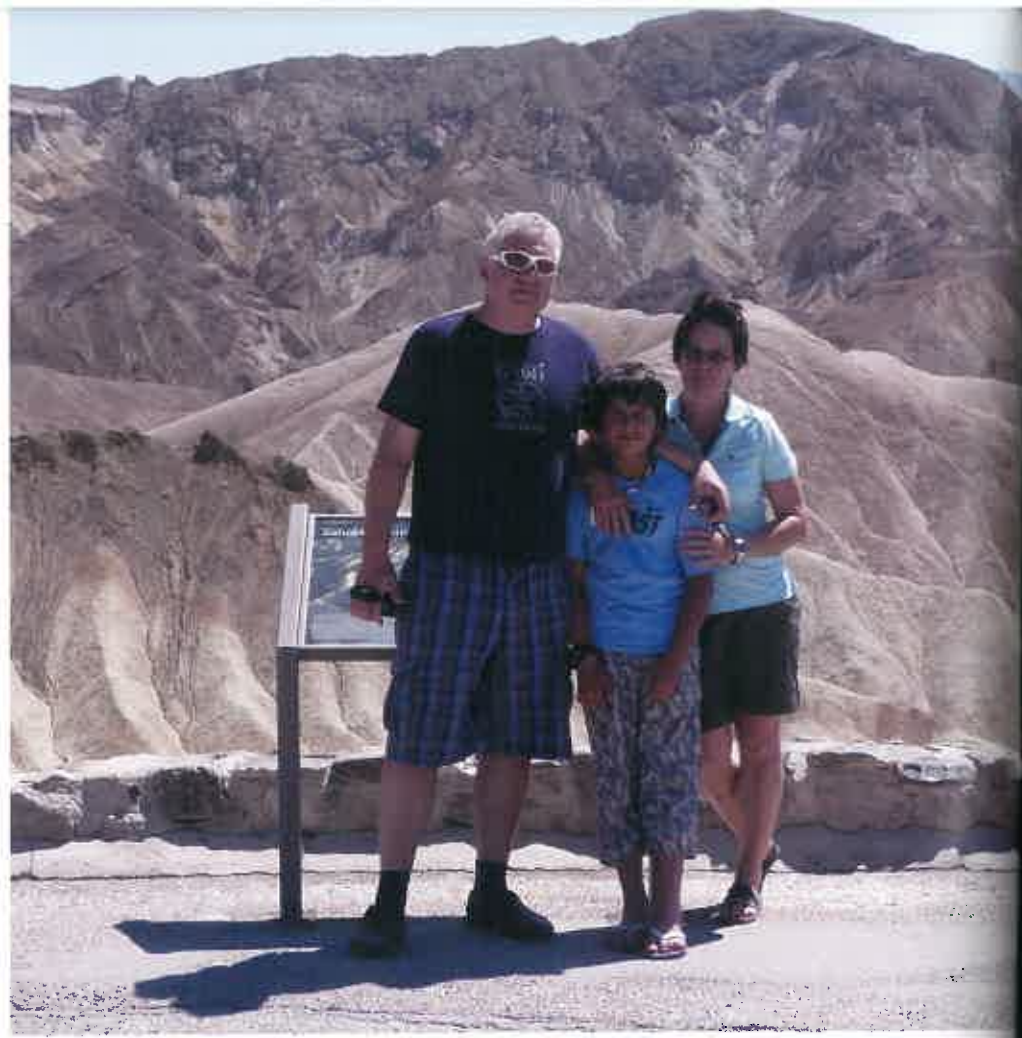

Mt. Whitney
Nejvyšší hora USA mimo Aljašku.
Výška 4418 m

Death Valley National Park

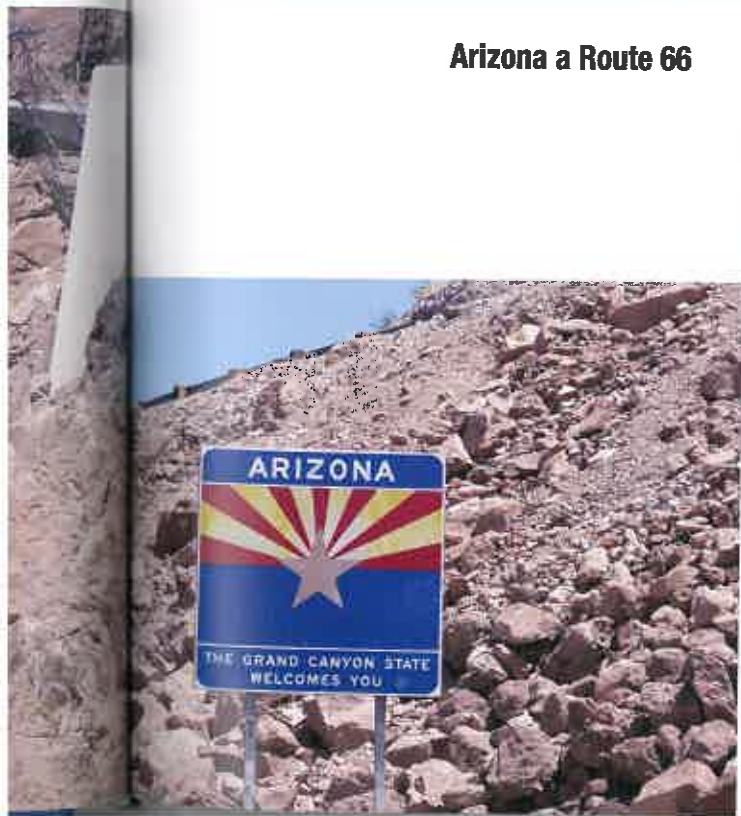

Hoover Dam
*Dlouhou dobu nejvyšší přehrada na světě.
 Hranice mezi Californií a Arizonou*

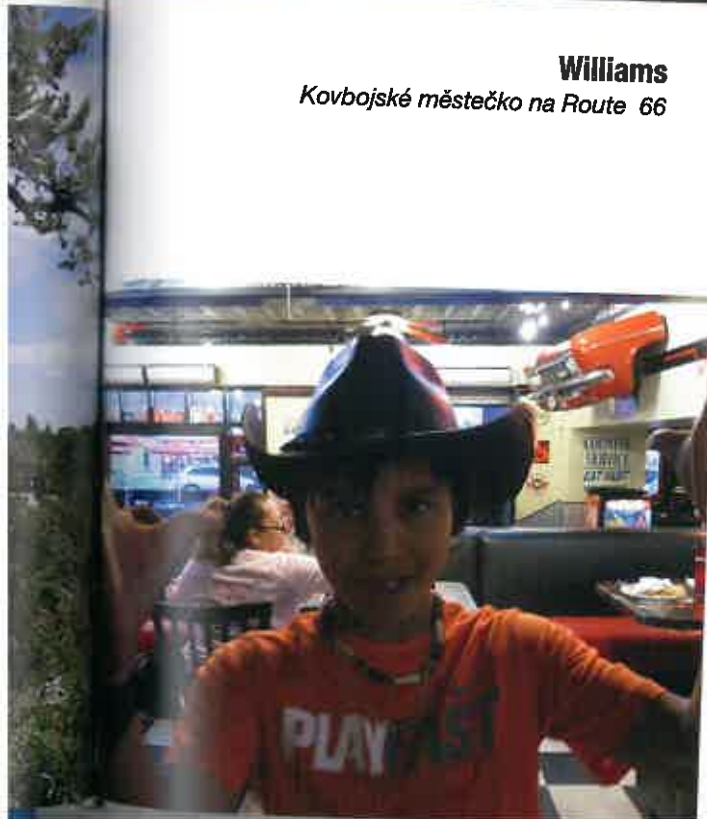
Arizona a Route 66

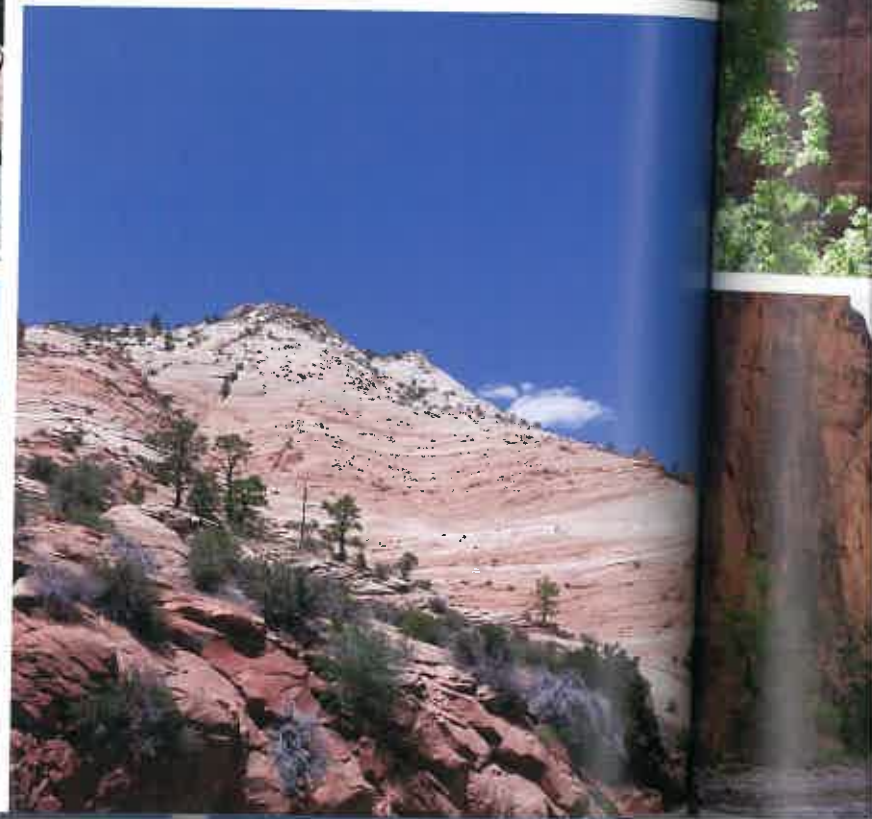
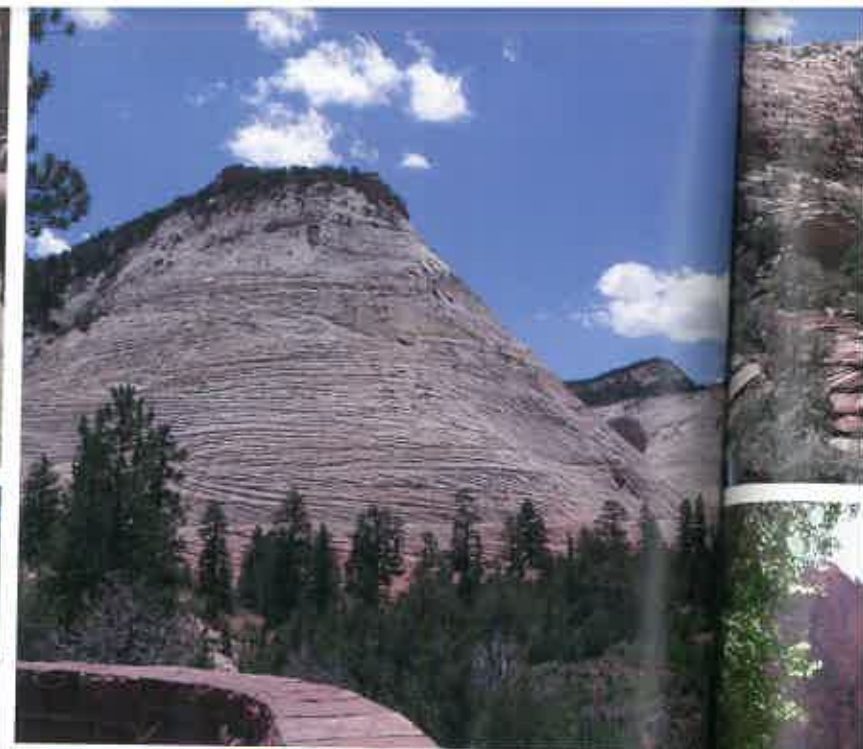

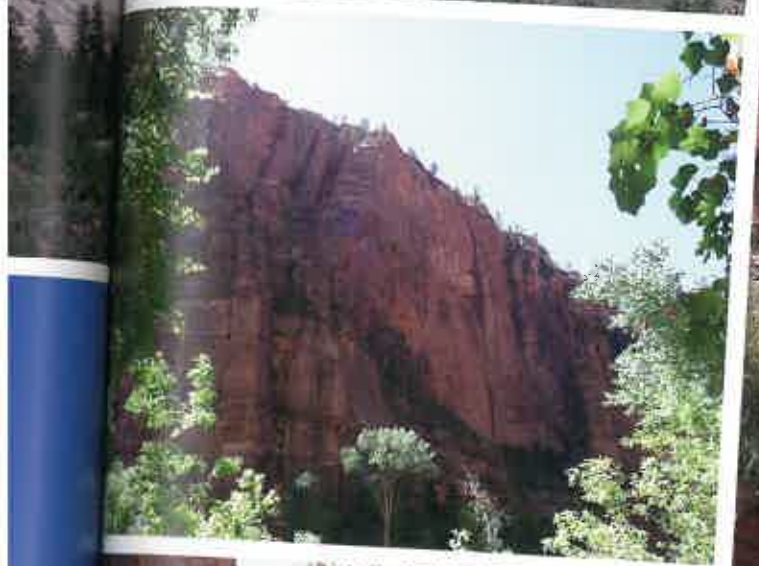

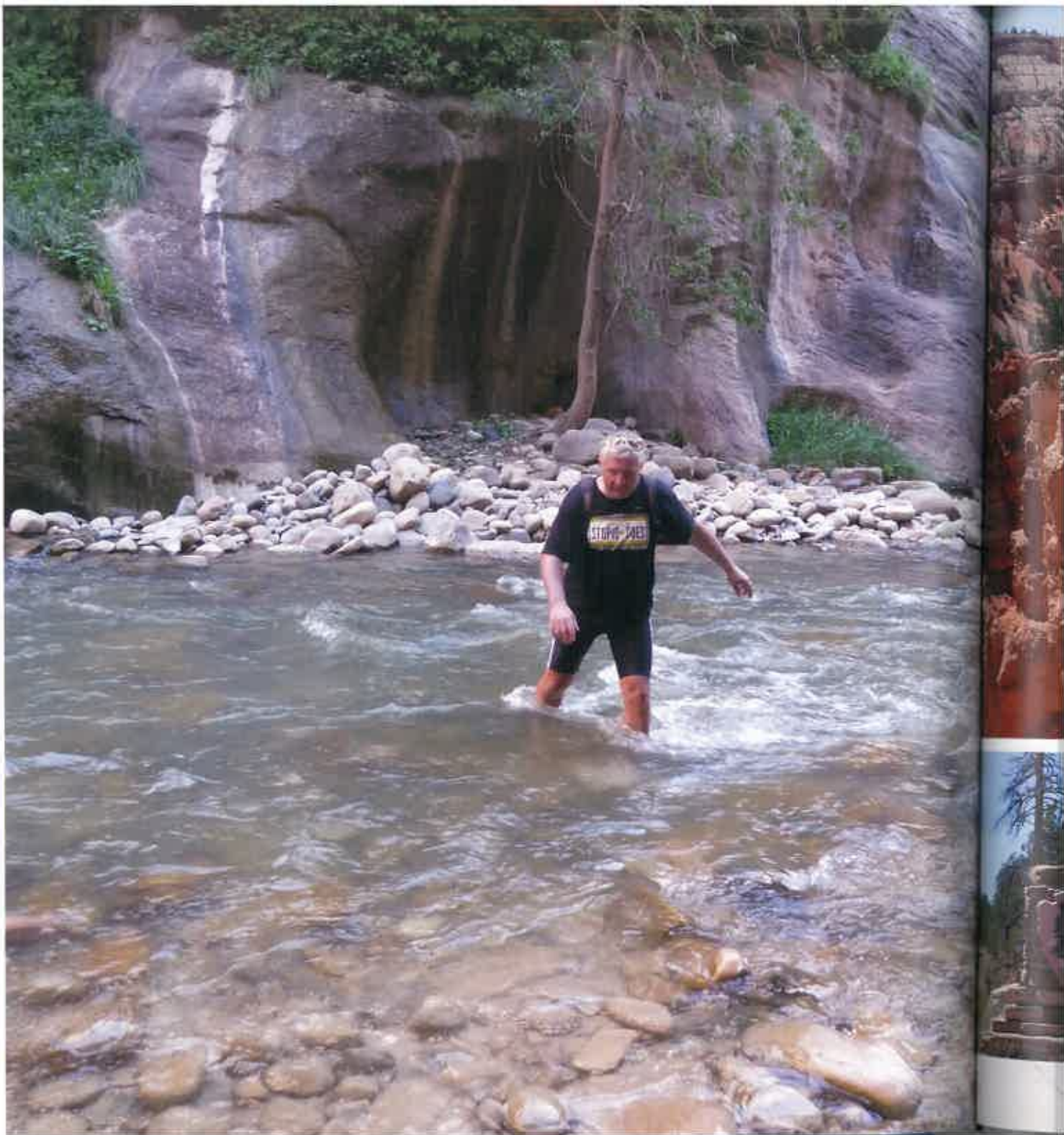
Williams
Kovbojské městečko na Route 66

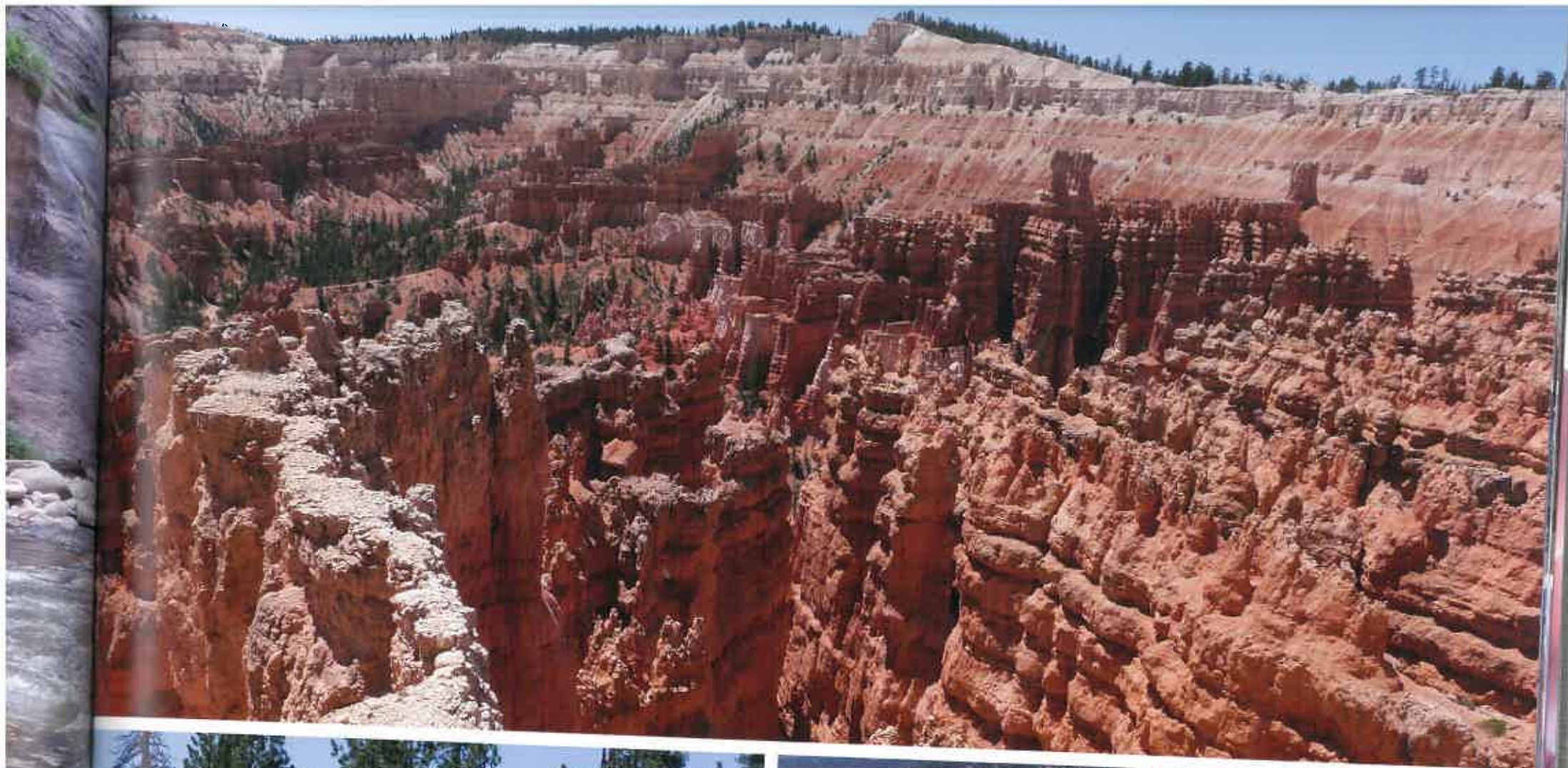

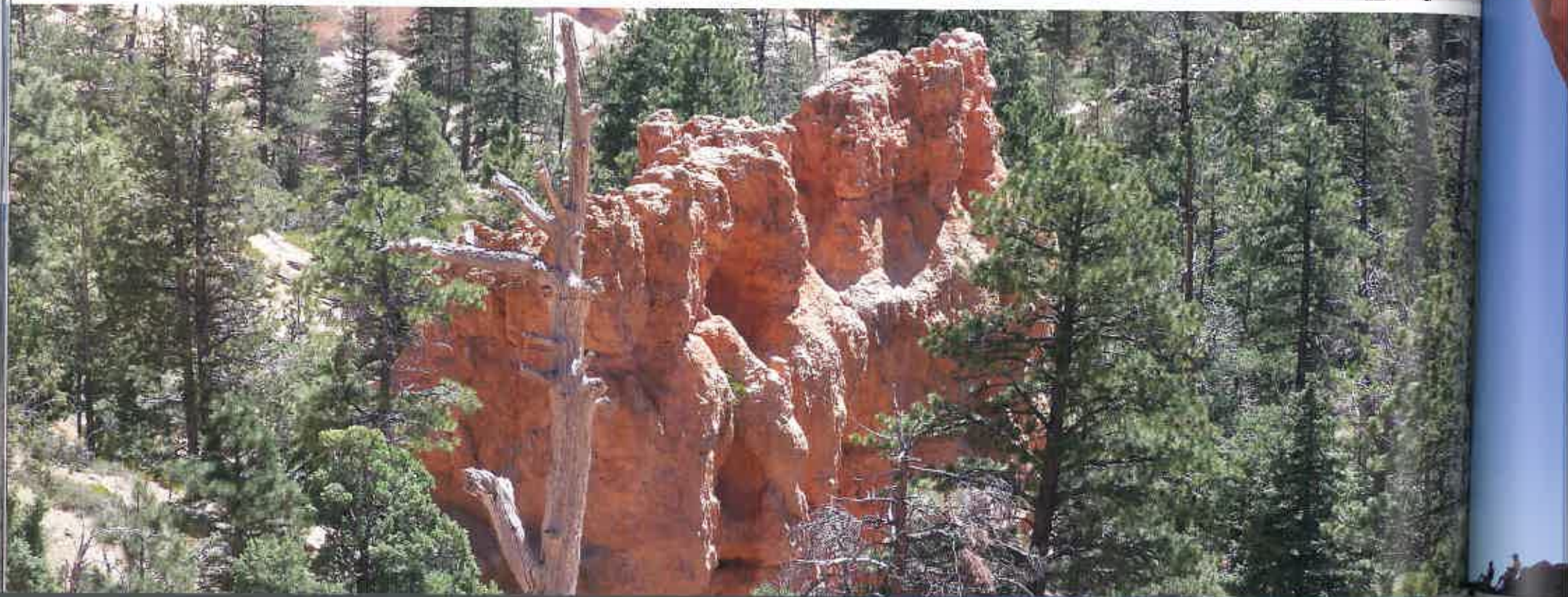
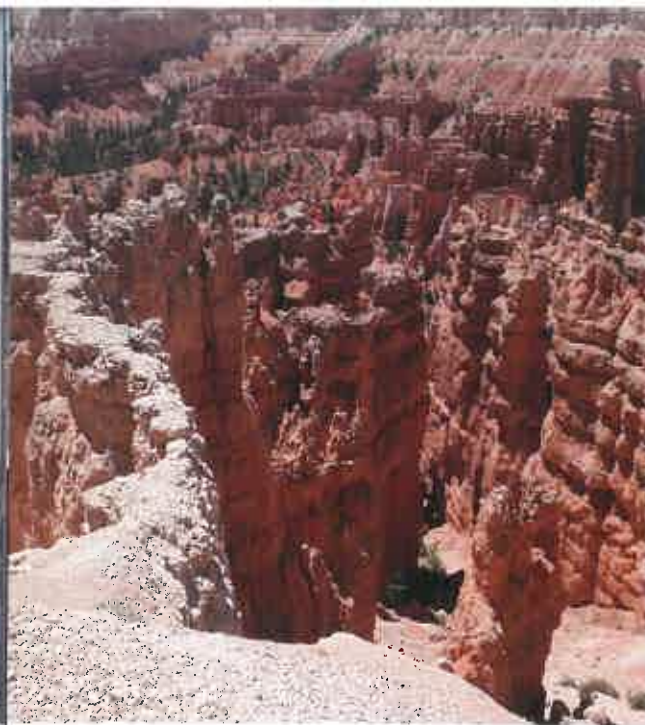

**Zion Nacional Park a
Brice Canyon Nacional Park**

Arches National Park, Moab, Utah
44 stupňů Celsia, ideální podmínky na cyklistiku.

Kde se Forest Gump zastavil.

Hranice

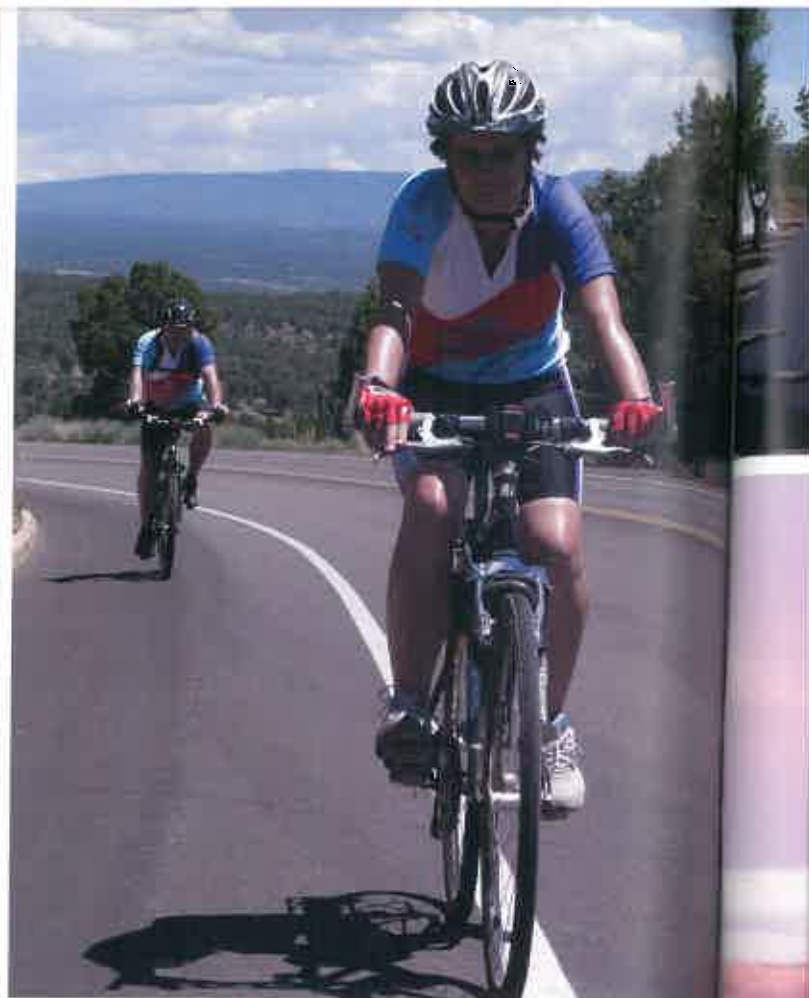

Four Corners

*Hranice mezi státy Utah, Arizona, New Mexico
a Colorado.*

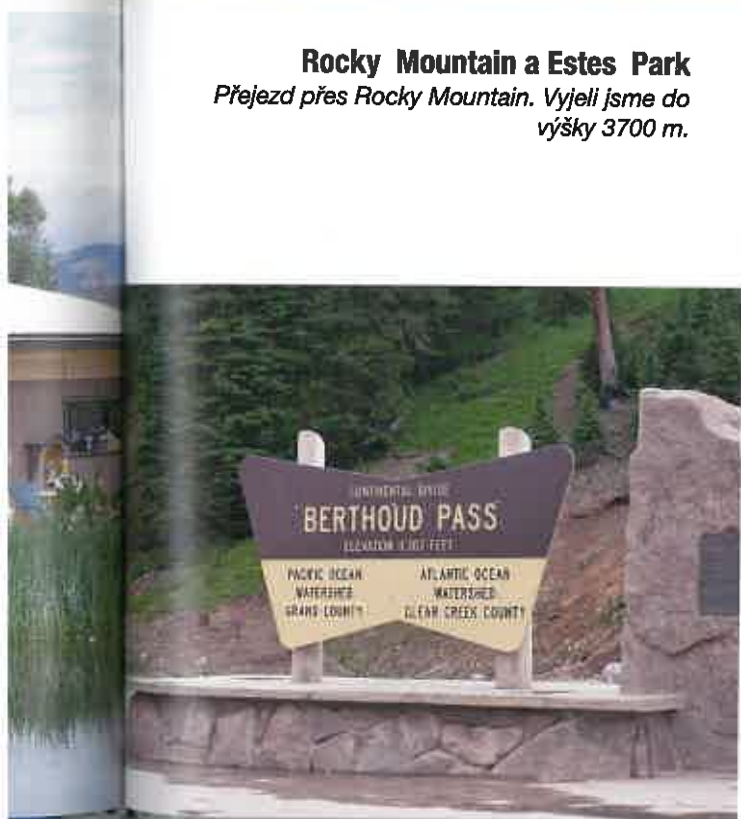

Odpočinek v Gunnisonu

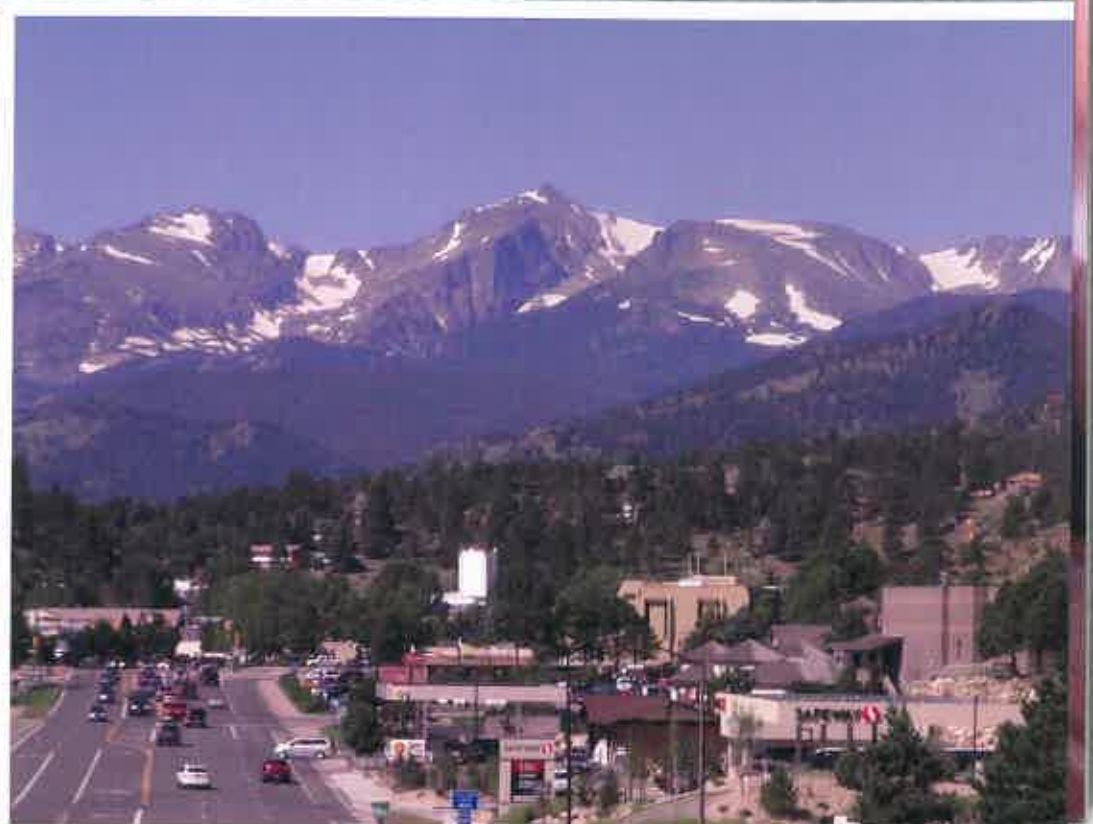

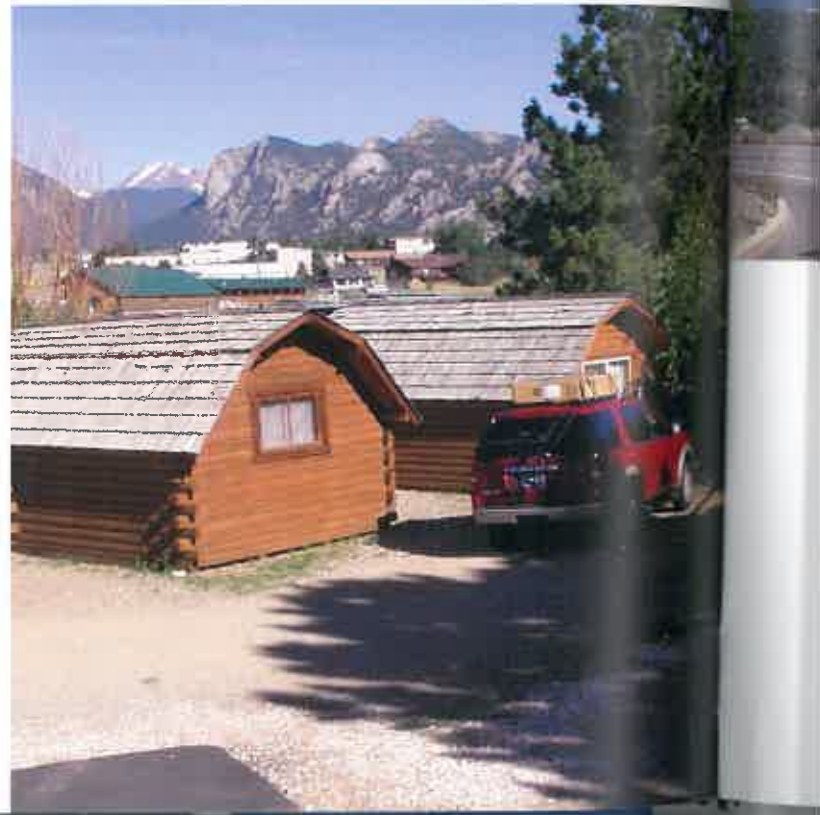
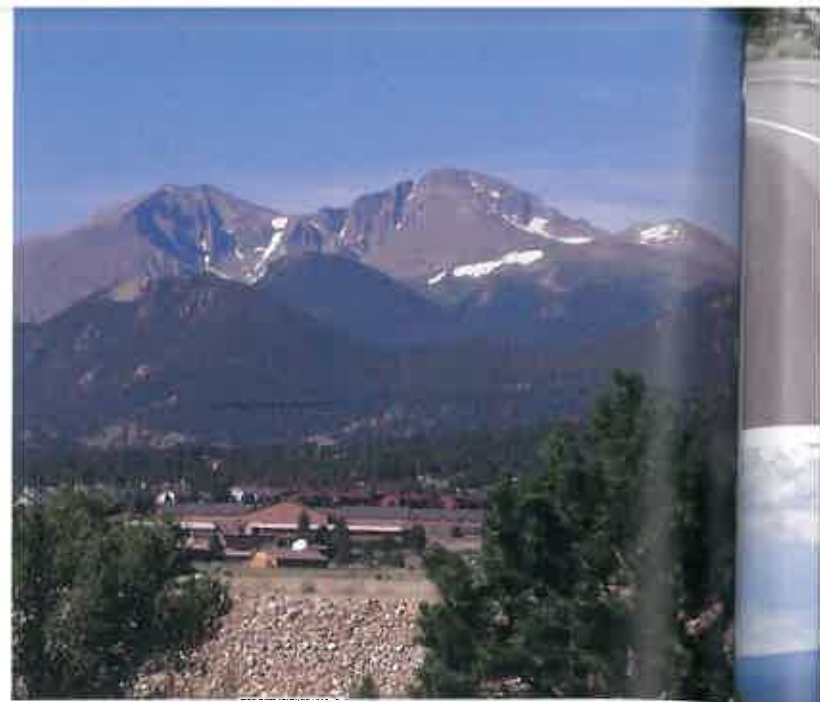
Rocky Mountain a Estes Park
*Přejezd přes Rocky Mountain. Vyjeli jsme do
 výšky 3700 m.*

 Ranger Station
Elevation 9475 ft.

Cestovatelé

*Eva Hegmonová
Eva Kalabusová
Jirka Hegmon
Honza Hegmon
a já*

